PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

REVISTA MULTIMEDIA

ABC
Barcelona
27 Enero, 2015

PAÍS: España
PÁGINAS: 52-53
TARIFA: 3708 €
ÁREA: 910 CM² - 100%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 3927
E.G.M.: 11000
SECCIÓN: CULTURA

Demis Roussos Se apaga la voz de terciopelo de la canción melódica

▸ El cantante griego, puntal del pop ligero de los setenta, falleció el sábado en Atenas tras una larga enfermedad

DAVID MORÁN
BARCELONA

Fue la voz de terciopelo de la canción melódica de los setenta, un Pavarotti pop encerrado en un cuerpo que siempre le tuvo a la brega. Un caparazón que obligaba a mirar un par de ver de veces sin pestañear para confirmar que, en efecto, aquella voz de querubín extasiado se correspondía con aquella gigantesca e hirsuta silueta. Un corpachón de estampa inolvidable con el que batalló hasta el pasado sábado, cuando falleció en un hospital de Atenas tras una larga enfermedad. La noticia no trascendió hasta ayer, lunes, ya que la familia del cantante prefirió esperar para no coincidir con la jornada electoral griega del domingo.

Tenía 68 años, aunque arrastraba problemas médicos desde principios de la década: en 2010 ya se vio obligado a suspender toda una gira europea, actuación en el Palau de la Música de Barcelona incluida, por prescripción facultativa, y a dejar en suspenso la presentación de «Demis», trabajo con el que desandaba cuatro décadas de suspiros pop, melodías esponjadas y conjugaciones imposibles del verbo «triquitear» para reencontrarse con el rock y el blues. Sí, el rock y el blues.

Porque antes, mucho antes, de asaltar las listas de ventas, convertir sus festoneadas túnicas en technicolor en santo y seña de sus logros, y maridar como nadie el kitsch y la canción ligera, Artemios Venturis *Demis* Roussos (Alejandría, 1946) ya se había estrenado facturando rock psicodélico y bordeando lo progresivo mano a mano con Evangelos Odysseas Papathanassiou, el mismo que, como Vangelis a secas, se convirtió en uno de los puntales del *ambient* y en solicitado compositor de bandas sonoras.

Antes de eso Roussos ya había cantado en un coro ortodoxo y tocado el bajo en bandas como The Idols y We Five, pero la alianza con Vangelis en Aphrodite's Child fue su auténtico kilómetro cero musical. La pista de despegue para este barítono del pop nacido en Alejandría (Egipto) en el seno de una familia de griegos expatriados y llegado a París a finales de los sesenta, justo a tiempo para convertirse en estrella.

Estrella global

La aventura de Aphrodite's Child duró poco y la banda se disolvió en 1971, pero en apenas dos años Roussos ya se las había ingeniado para trazar su propio camino erigiéndose en estelar fichaje del pop europeo. Todo por obra y gracia de «We Shall Dance», «Forever And Ever», «My Reason», «Goodbye, My Love, Goodbye» y, claro, «Velvet Mornings», fenómeno de masas impulsado por ese estribillo imposible –ya saben: «triki, triki, triki, mon amour»– que Roussos grabó, como buena parte de su repertorio, en español, inglés, griego, francés, italiano y alemán. Un buen racimo de himnos populares y paneuropeos que el cantante fue sembrando a lo largo y ancho de los setenta y que, a caballo entre el pop ligero, el glam y la música disco, le llevaron a despachar más de 60 millones de copias de sus discos y a conquistar tanto el Olympia de París como los platós de Televisión Española,

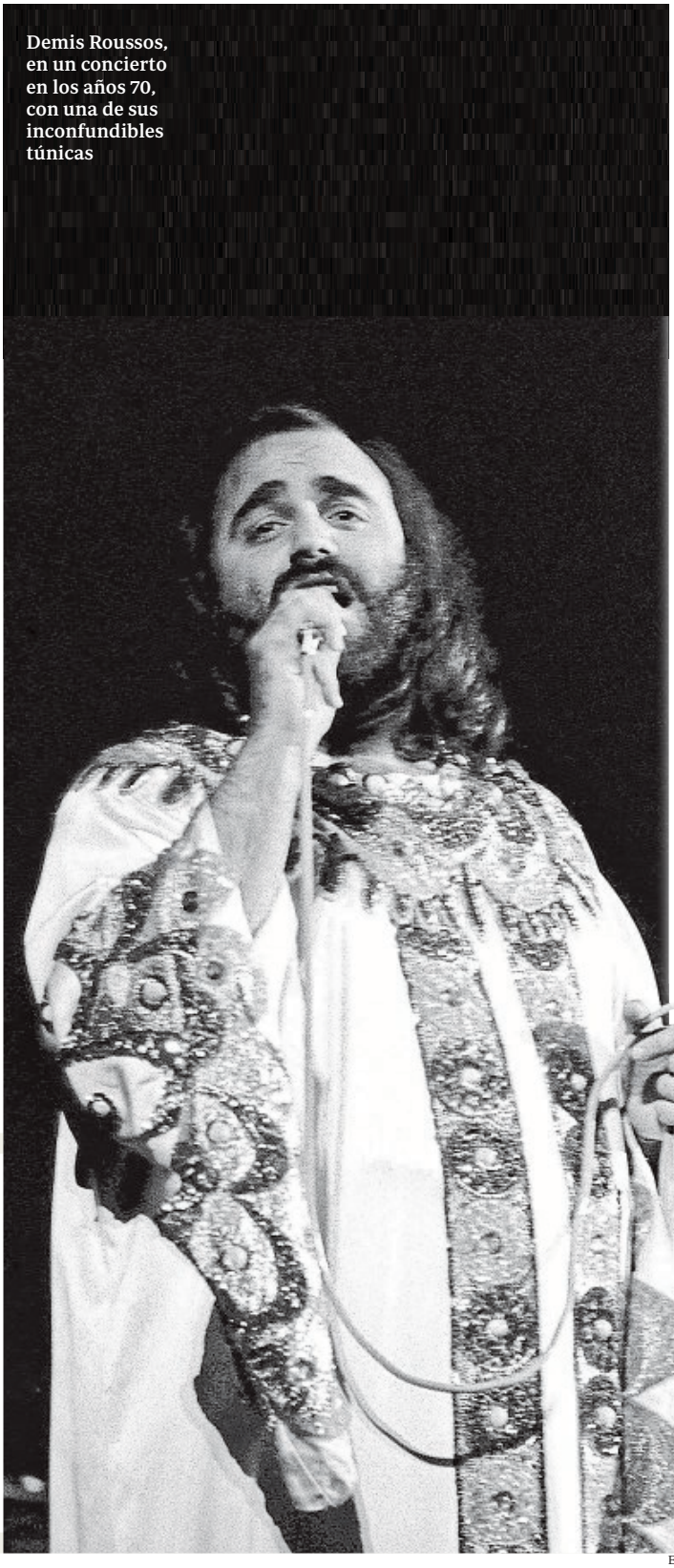

Demis Roussos, en un concierto en los años 70, con una de sus inconfundibles túnicas

EFE

ABC
Barcelona
27 Enero, 2015

PAÍS: España
PÁGINAS: 52-53
TARIFA: 3708 €
ÁREA: 910 CM² - 100%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 3927
E.G.M.: 11000
SECCIÓN: CULTURA

Discografía selecta

«On The Greek Side Of My Mind» (1971) fue el álbum de debut de Demis Roussos, un estreno en el que ya dejaba claro su ADN musical con piezas como «We Shall Dance» o «Good Days Have Gone». A este primer trabajo le siguieron una treintena, de entre los que destacan:
«Forever And Ever» (1973)
«Happy To Be» (1976)
«Man Of The World» (1980)
«Time» (1988)
«Insight» (1993)
«The Phenomenon» (1998)
«Demis» (2009)

donde sus clips a las órdenes de Valerio Lazarov alcanzaron nuevas cotas de histrionismo psicotrópico y televisivo.

Los ochenta trajeron la depresión, la lucha a brazo partido contra la obesidad –llegó a pesar 150 kilos y a perder otros 50 gracias a un régimen que dejó por escrito en un libro– y la asombrosa noticia de un secuestro: en junio de 1985 fue uno de los pasajeros del vuelo TWA 847 retenido por un comando de Hezbolá que, azorado ante la celebridad de Roussos, incluso le regaló un pastel de cumpleaños. Con todo, y pese a que nunca dejó de grabar y publicar, su popularidad empezó a desgastarse entre recopilatorios de grandes éxitos, experimentos fallidos con la electrónica y nuevas versiones de sus viejos éxitos. Gestas románticas que el rotundo Demis, un gigante del pop con voz angelical, transformó en universales banderas del pop ligero.

EL PUNT AVUI+

PAÍS: España
PÁGINAS: 32-33
TARIFA: 10263 €
ÁREA: 1609 CM² - 150%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 14413
E.G.M.: 151000
SECCIÓN: CULTURA

27 Enero, 2015

Una zona artística en transformació

La marxa de galeries emblemàtiques de Consell de Cent sacseja la zona, però obliga les que s'hi queden a reinventar-se per atraure el públic local i el turista

Un eix artístic encara viu

M. Frisach / M. Palau
BARCELONA

El 2014 ha estat un any de sotrac per a la zona de galeries d'art de Consell de Cent de Barcelona. Tres de les sales emblemàtiques de l'àrea dedicades a l'art contemporani, la Joan Prats, la Carles Taché i la Senda, han tancat i s'han traslladat a altres locals, encara que, en el cas de la Prats, s'ha quedat al local de l'antiga Artgràfic, al carrer Balmes, ben a prop. Senda, en canvi, se'n va al carrer Trafalgar i la Taché, a Montjuïc. La crisi econòmica i de model galerístic i la llei d'arrendaments urbans són algunes de les causes d'aquests canvis, però ja a finals del 2013 la galeria més antiga de la zona, la René Metras, oberta el 1962, va tancar les portes, i això va ser un cop psicològic fort per al gremi. El mateix any, la Toni Tàpies també va decidir mostrar només fons de la galeria. Va ser l'inici d'una transformació. I d'un debat que aquesta nit tornarà a planar en el sopar dels premis GAC, que congreguen tot el sector, i que un any més se celebra al Macba.

La galeria Senda, fins ara al xamfrà de Consell de Cent amb rambla Catalunya, va tancar a finals d'any i es traslladarà a la primavera al carrer Trafalgar, però en aquest cas el motiu de la marxa no és la llei d'arrendaments urbans, ja que la galeria s'hi podia quedar amb un bon contracte, sinó la necessitat de tenir un local més gran i adequat per exposar obres d'art contemporani. El local, que durant dues dècades ha estat la seu de la galeria, té una bonica arquitectura dividida en tres nivells, però els "limitava molt per exposar segons quin tipus d'obra", explica el propietari, Carlos Duran.

El nou local de la Taché, al carrer Mèxic ■ CORTESIA C. TACHÉ

La Senda va valorar primer la possibilitat de marxar amb altres galeries a una mateixa àrea, però, com que la idea "no va reeixir", finalment es va decidir marxar a Trafalgar, 32, una zona pròxima a plaça Catalunya i el Palau de la Música: "Som a quatre minuts de plaça Catalunya i de l'Eixample i a la vegada formarem part d'una àrea que en només un any ha experimentat una transformació molt gran, amb noves cafeteries, botigues de disseny i espais artístics. També tindrem a prop l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas i molts tallers d'artista."

De moment, mentre s'enllesteix l'adequació del local, l'equip de Senda s'està en un despatx del passatge Mercader per continuar el tracte amb els clients i preparar la participació en les fires Arco de Madrid, Brussel·les i Loop. Duran no vol sentir la paraula *desmantellament* per parlar de Consell de Cent: "En queden moltes, de galeries, i algunes són noves. Simplement és que a Barcelona l'activitat galerística s'està diversificant en diversos pols." La nova Senda obrirà a la primavera, però no iniciarà programació regular fins al setembre. A l'espai que ocupava, s'hi instal·larà la botiga de roba infantil Sargent Major.

De moment, l'equip de la Carles Taché conserva la subseu de la Taché Gallery, situada en un primer pis. A partir del juny, però, quan s'inauguri la nova seu de la galeria Carles Taché en un local del carrer Mèxic, ben a prop de CaixaForum i el Pavelló Mies van der Rohe, la Taché Gallery també tindrà un espai propi dins del nou local amb programació pròpia.

A Carles Taché li dol molt haver de deixar Consell de Cent, però en aquest cas va ser impossible negociar un lloguer raonable. "Ja era una galeria històrica de la zona, perquè hi érem des del 1986, però ara hem de mirar cap al futur. Crec que amb els anys Consell de Cent s'ha desdibuixat respecte al seu moment d'esplendor", diu. I el seu futur el situa a escassos metres d'un projecte artístic de gran envergadura: la Muntanya dels Museus. Taché està convencut que Montjuïc esdevindrà un pol d'atracció de turisme cultural de gran importància i, per tant, la presència d'una galeria d'art contemporani "té molt de sentit". El nou local, de 1.000 metres quadrats i d'arquitectura industrial, permetrà també que la galeria guanyi espai per exposar obres de més envergadura.

> La galeria Senda es trasllada al carrer Trafalgar i la Carles Taché se'n va al carrer Mèxic

Per a la galeria Joan Prats, i després que tanqués el local històric de rambla Catalunya (també a causa de l'augment del lloguer) i es quedés a l'espai del carrer Balmes, l'experiència del canvi no ha estat "del tot negativa" i la galeria ha mantingut un bon flux de visitants. "Estem de pas entre Consell de Cent i Enric Granados i això ens afavoreix. Estem una mica optimistes", diu Patrícia de Muga, directora de la galeria.

EL PUNT AVUI+

PAÍS: España
PÁGINAS: 32-33
TARIFA: 10263 €
ÁREA: 1609 CM² - 150%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 14413
E.G.M.: 151000
SECCIÓN: CULTURA

27 Enero, 2015

Festa a la galeria Senda, l'últim dissabte de l'any. A l'esquerra, a dalt, la galeria Marlborough, i a sota, la galeria Mayoral ■ CORTESIA SENDA / ANDREU PUIG

Arran del buit que han deixat aquests pesos pesants, els estats d'ànim al carrer són contradictoris. D'una banda, regna una profunda tristesa. Però, de l'altra, hi ha la convicció que, més que mai, s'ha de reafirmar la identitat d'aquesta artèria galerística tan històrica. "No estem morts. Consell de Cent té present i molt futur", exclama Jordi Barnadas, ànima d'un dels espais més ben situats, a tocar del passeig de Gràcia. "Estem en un lloc estratègic per atraure el turisme d'elit. De fet, en part estem sobrevivint a la crisi gràcies a aquesta clientela", assenyala. Barnadas és propietari del local, cosa que per a ell és tot un alleujament. "Els que marxen no ho fan perquè volen, sinó perquè no tenen cap més remei, per culpa dels lloguers. Per tant, el problema no és que el carrer hagi perdut encant. Ben al contrari: té molta energia."

"No ens mourem"

"Nosaltres no ens mourem d'aquí ni bojos. Que tanquin galeries no és una bona notícia, però no ens hem d'alarmar: l'esperit de Consell de Cent es manté", remarca Mariana Draper, artífex, juntament amb els seus germans, d'una de les galeries amb més personalitat i bagatge de la ciutat, la Sala Dalmau. Per Draper, no hi ha més secret per a la pervivència de Consell de Cent que fer la feina ben feta. "El que s'ha de fer són bones exposicions, i no rebaixar el nivell per trampejar la crisi", insisteix.

Deixar Consell de Cent és una opció dolenta, asseguren els professionals del carrer. "Avui dia continua sent el millor lloc per a una galeria", emfasitza un altre dels veterans de la zona, Gabriel Pinós, de la Gothsland. La qüestió, entén ell, no és tant que marxin galeries, sinó que no en vinguin de noves. "Convé que hi hagi relleu. Convé saba nova." I el cert és que de tant en tant n'arriba. L'estiu passat, va obrir una galeria especialitzada en art cubà, Habana Art, al número 280, on hi havia una oficina bancària. A parer de Pinós, calen accions per fer el carrer més agradable. Millorar la il·luminació, eliminar els aparcaments de motos, instal·lar jardineres, implantar una senyalització especial... Gestos ben senzills. Però consensuats entre tots.

I és que engegar una iniciativa unitària per impulsar Consell de Cent és l'eterna assignatura pendent. "Ningú hi està en contra, però ningú s'hi posa al capdavant", lamenta Jordi Mayoral. Fa uns mesos, la seva galeria va ser espai de reunions per abordar-ho. Tot i que no ha prosperat res, Mayoral té una visió optimista. "És clar que afecta que marxin galeries tan potents, però no hem de témer res. Consell de Cent no s'està desmantellant, aquí ningú té cap sensació apocalíptica i no hi haurà cap fugida massiva. Anem per feina, perquè tenim una doble missió: reenganxar el públic barceloní i captar l'atenció dels turistes", subratlla.

La capacitat de resistència del carrer al llarg de mig segle és el que més reconforta els galeristes. Eude lidera aquesta història que perviu i desafia tots els contratemps. Aquest maig, complirà 40 anys. "Em fa pena que el carrer estigui perdent tant, però és a les nostres mans donar-li nova vida. No n'hi ha prou a aixecar la persiana de la galeria i quedar-nos de braços plegats esperant que hi entri gent. Cal que omplim els nostres espais d'activitats", assegura Maria Rosa Furriol.

Enric Granados

Hi ha un altre factor en la redefinició de Consell de Cent. Els últims anys la seva àrea d'influència s'ha eixamplat en carrers propers on s'han obert noves galeries, la majoria de les quals d'art contemporani. En especial, en un: Enric Granados. La marca Consell de Cent ha adquirit una forma d'L que enllaça aquestes dues vies i s'estira gairebé fins a la Diagonal. Que una galeria de tant pedigrí com la Marlborough decidís fa mig any ubicar el seu local a Enric Granados és tot un signe del que continua representant aquesta zona en l'imaginari del món de les galeries. "La meva aposta va ser per aquest sector, perquè així estic a prop dels meus clients. Jo treballo amb col·leccionistes locals i situar-me al centre és la millor manera de facilitar-los l'accés", explica la directora, Violant Porcel.

Els galeristes del carrer lamenten les marxes, però són optimistes i creuen que no cal témer res

Però, a parer d'un dels primers que s'hi van instal·lar, ja fa més d'una dècada, Miguel Ángel Sánchez, d'ADN, el debat real és un altre: "Barcelona té un greu problema de públic, aquest és el gran drama. A les galeries, hi entren quatre gats. Per tant, tant li fa on estiguin situades. No hi ha un lloc millor que un altre; estar en un lloc de concentració de galeries ni ajuda ni desajuda. L'única cosa que importa és el programa que tens i com el mous. Per què faig vuit fires l'any? Doncs perquè aquí la repercussió és molt minsa. Ridícula." ■

EL DÍA

PAÍS: España
PÁGINAS: 55
TARIFA: 2240 €
ÁREA: 803 CM² - 70%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 17586
E.G.M.: 160000
SECCIÓN: CULTURA

26 Enero, 2015

Maria Joao Pires tocará sus teclas de lujo en Santa Cruz de Tenerife

●●● La pianista portuguesa mostrará su apreciado virtuosismo en el concierto que ofrecerá hoy, en el Auditorio de Tenerife, dentro del Festival de Música de Canarias.

El Día, S/C de Tenerife

El virtuosismo de una de las pianistas más exquisitas de las últimas décadas, Maria Joao Pires, llega al 31 Festival Internacional de Música de Canarias. La intérprete portuguesa ofrecerá hoy un recital, a partir de las 20:30 horas, en el Auditorio de Tenerife Adán Martín en Santa Cruz, que repetirá en la capital grancanaria dos días después.

La intérprete lusa intervendrá junto al pianista francés y discípulo suyo Julien Brocal, quien homenajeará al impresionismo francés (Debussy, Ravel), para dedicar una segunda parte al Beethoven más revolucionario con dos de sus últimas Sonatas. Este recital será también antesala de la interpretación solista, junto a la OFGC, que Pires realizará el próximo día 31 también el marco del Festival.

Las entradas para este recital pueden adquirirse a partir de 30 euros en los canales habituales: entradas.auditoriodetenerfe.com, www.ticktackticket.com, en el teléfono 902 317 327 y en la taquilla del Auditorio de Tenerife 'Adán Martín' de 10.00 a 15.00 horas. Además, como en todos los conciertos del festival, existe la oferta "last minute" de entradas a 7 euros para desempleados y jóvenes menores de 30 años, en la taquilla del auditorio desde 45 minutos antes del inicio del festival.

La relación artística de Maria Joao Pires, 70 años, y Julien Brocal, 27 años, se enmarca en el proyecto "Partitura" que lidera la pianista en el prestigioso centro belga Queen Elisabeth Music Chapel, tras una masterclass que Brocal tomó en París con Pires y la invitación de esta a unirse a su proyecto. Es una muestra de la línea pedagógica que ha caracterizado su carrera de forma paralela a la de intérprete.

Además de ser su maestra, Pires trata de impulsar las carreras de estos jóvenes talentos dándoles la oportunidad de compartir con ella escenarios de todo el mundo, como es el caso de los auditorios canarios y el 31 Festival de Música.

Maria Joao Pires es una de las pianistas más exquisitas de las últimas décadas./ CEDIDA

Este concierto consta de una primera parte dedicada a los dos baluartes del impresionismo francés, en la que interpretarán "Pour le Piano L.95", de Claude Debussy (1862-1918) y "Miroirs", de Maurice Ravel (1875-1937).

"Pour le piano" es una suite compuesta entre 1894 y 1901 que consta de tres movimientos, que Debussy dedicó cada número a una persona diferente. "Miroirs" es otra suite para piano compuesta entre 1904 y 1905. Consta de cinco movimientos que Ravel dedicó también a diferentes personajes.

La segunda parte del recital estará dedicada a la etapa de transición clásica-romántica de Beethoven, uno de los compositores que más ha interpretado Maria Joao Pires. Dos piezas del último grupo de sus 32 sonatas para piano (la 26, en mi bemol mayor, opus 81; y la 32, en do menor, opus 111) completan el programa.

Interpretará, junto al pianista Julien Brocal, obras de Ravel, Debussy y Beethoven

Maria João Pires (Lisboa, 1944) una de las artistas más exquisitas de su generación, continúa fascinando al público por su integridad, elocuencia y la vitalidad de su arte. Desde 1970 ha dedicado su labor a reflejar la influencia que tiene el arte sobre la vida, la comunidad y la educación, buscando el desarrollo de nuevas maneras de implementar teorías pedagógicas. En los últimos 10 años ha realizado diversos talleres con estudiantes de todo el mundo.

Recientemente, se ha incorporado al claustro de profesores del Queen Elisabeth Music Chapel en Bélgica, donde es profesora de un grupo de jóvenes pianistas superdotados con quienes ha iniciado el "Proyecto Partitura", cuyo objetivo es crear una dinámica altruista entre artistas de diferentes generaciones y ofrecer una alternativa en un mundo demasiado centrado en la competitividad.

Por su parte, Julien Brocal (Arles, 1987) comenzó sus estudios musicales a los cinco años y dio su primera actuación en público con siete. Estudió con Erik Berchot en el Conservatorio National de Région de Marseille y con Rena Shereshevskaya en la École Normale de Musique de Paris Alfred Cortot. Durante su formación, Julien fue becado por la Fundación Zaleski , la Asociación Assophie y la Fundación Safran.

La orquesta I Turchini viaja hoy a El Hierro

La orquesta del barroco napolitano I Turchini iniciará hoy en El Hierro una gira que recorrerá todas las Islas del Archipiélago en algo más de una semana, en el marco del Festival Internacional de Música de Canarias.

Dirigido por Antonio Florio y con la soprano Valentina Varriale como solista, el concierto de hoy será, a partir de las 20:00 horas, en la Iglesia de Nuestra Señora de la Candelaria, en el municipio de Frontera.

La originalidad de sus programas y el riguroso respeto por la interpretación barroca hacen de I Turchini una de las formaciones más destacadas de la vida musical italiana y europea.

El programa, que ofrece una original combinación de géneros y estilos, tanto vocales como instrumentales, está compuesto por obras de Leonardo Vinci, Pietro Marchitelli, Leonardo Leo, Domenico Sarro, Niccolo Piccinni, Nicola Fiorenza, además de una obra anónima.

Componentes de la formación napolitana del barroco./CEDIDA

I Turchini es una agrupación fundada en 1987 por Antonio Florio, conocida hasta 2010 como Cappella Della Pietà de' Turchini, está integrada por instrumentistas y cantantes especializados en la interpretación del repertorio musical napolitano de los siglos XVII y XVIII y en la recuperación de compositores olvidados.

Ha recibido invitaciones para actuar en escenarios tan importantes como la Accademia di Santa Cecilia di Roma, el Teatro San Carlo de Nápoles, el Palau de la Música de Barcelona o el Berliner Philharmonie. Ha acumulado un rico repertorio de obras llevadas a escena o interpretadas en versión de concierto; ha realizado grabaciones para Radio France y la BBC, así como para radios belgas, españolas, alemanas y austriacas.

L'ONCA va obrir temporada amb un Daniel Ligorio pletòric com a solista

Publicat per Redacció el 26 gener, 2015 a Crítica · 0 Comentaris

El pianista Daniel Ligorio (foto d'arxiu)

ONCA AL PALAU. Daniel Ligorio, piano. Gerard Claret, concertino director. Mozart: *Simfonia núm. 40*. Beethoven: *Concert per a piano núm. 1*. **PETIT PALAU. 22 DE GENER DE 2015.**

Per Lluís Trullén

Amb un programa titulat "El classicisme simfònic", l'Orquestra Nacional de Clàssica d'Andorra, dirigida pel seu concertino Gerard Claret i amb la participació com a solista del pianista Daniel Ligorio, va donar inici a una nova temporada de concerts al Petit Palau. Dues obres mestres que ja anuncien pel seu esperit líric el romanticisme, com són la celebèrrima *Simfonia núm. 40* de Mozart i el bellíssim *Concert per a piano núm. 1* de Beethoven, van ser les pàgines escollides per a aquest concert inaugural. Des de la temporada 2004-05 –inici de la col·laboració de l'ONCA amb la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana–, aquest cicle de concerts de cambra s'ha consolidat i així ho demostra la bona resposta del públic que la nit de dijous omplia tres quartes parts de l'aforament del Petit Palau.

El concert s'iniciava amb la revisió, de fet transcripció per a orquestra de cordes, que el musicògraf hongarès i admirador de Mozart Peter R. Lichtenthal va realitzar de la *Simfonia núm. 40* de Mozart. Els inoblidables motius melòdics d'aquesta simfonia en Sol menor, que transmet un optimisme velat per un to dramàtic que plana en el decurs de tots els moviments, posseeixen una clarividència musical i fins i tot transcendència que mai no han de passar desapercebudes. L'ONCA i Gerard Claret van expressar aquesta lírica encisadora, aquell encadenament de motius melòdics d'inspiració genial, malgrat que en algun moment el requerit preciosisme en el detall va perdre certa exactitud. La revisió efectuada per Lichtenthal (1780-1853) resulta molt curosa,

Els + vistos | Els + recents | Comentaris

15 gener, 2015 · 0 Comentaris · Redacció
La Coral Càrmina estrena quatre obres a Sant Felip Neri

15 gener, 2015 · 0 Comentaris · Redacció
L'Orquestra Unesco Barcelona fa temporada de concerts a l'església del Pi

29 desembre, 2014 · 0 Comentaris · Redacció
Per sobre de tot, la pau

8 gener, 2015 · 0 Comentaris · Redacció
Veritable esperit nadalenc

8 gener, 2015 · 0 Comentaris · Redacció
Prendre partit, una difícil sortida per a Wilhelm Furtwängler

Facebook

malgrat no acabar de copsar tota la màgia de la més celebrada de les simfonies mozartianes.

El *Concert per a piano núm. 1* de Beethoven va tenir com a protagonista Daniel Ligorio, professor del Conservatori del Liceu i solista prou conegut del nostre públic. Aquest pianista nascut a Martorell l'any 1975 és, com recordava Xavier Montsalvatge en una de les seves crítiques, *"portador d'un art pianístic autèntic"*. Els qui hem pogut seguir la seva carrera des dels seus inicis (en recordem encara els primers recitals i com ja interpretava magistralment en la seva joventut la *Balada en Sol menor* de Chopin), sempre hem vist en ell un pianista elegant, refinat, d'una tècnica precisa i d'una seriositat i constància en el treball metòdic sempre encaminat a extraure el millor partit de l'obra que interpreta. Afronti obres de Gershwin –autor d'un dels seus darrers enregistraments–, de Manuel de Falla –compositor que sempre ha interpretat i de qui ha realitzat la gravació de la integral pianística– o actuant com a solista interpretant obres de Beethoven, Saint-Saëns o García Abril, Ligorio sempre aporta el millor del seu immens talent en benefici de la composició. I novament amb una interpretació refinada i meticulosa, amb un cert to romàntic en l'expressió, aportant originalitat a la *cadenza* del primer moviment, amb una subtilesa màgica exposada en el deliciós "Largo" i amb una vivacitat plena de colors en el "Rondo" final, Ligorio ens va submergir dins la plenitud del món beethovenià. Malgrat que en l'orquestració mancaven tots els colors que aporten les fustes, metalls i *timpani*, l'ONCA va oferir un acompanyament que per sobre de tot realçava el protagonisme pianístic d'un Ligorio inspirat oferint-nos novament aquell talent que sempre ha exposat d'alt de l'escenari.

Llargs aplaudiments per a un pianista que ja fora de programa va interpretar, entre altres obres, la *Danza ritual del fuego* de Manuel de Falla i novament al costat de l'ONCA el darrer fragment del "Rondo" final del *Concert* abans escoltat. Un bon concert inaugural d'una temporada que tindrà una nova etapa el proper 26 de febrer amb la violinista Sara Cubarsi com a solista convidada.

Like 94 people like this. Be the first of your friends.

Previous Post
El Festival de Pasqua de Cervera convoca una nova edició del Concurs de Videoclàssics

Next Post
RMC 343 - febrer-març 2015

Comenta-ho

Nom — Imprescindible

Correu electrònic — Imprescindible

Pàgina web

Missatge

Publica el comentari

Revista Musical Catalana
M'agrada T'agrada.

Revista Musical Catalana
21 h
Avui a les 19:30h. presentem la nova Revista Musical Catalana (febrer-març de 2015) al programa "Notes de clàssica" de Catalunya Música. Un canvi de imatge que fem en col·laboració amb el Grup Sapiens i que esperem que us agradi molt!
Comparteix · 12

Revista Musical Catalana
22 h

A tu i a 1.642 més us agrada Revista Musical Catalana.

Complement social de Facebook

Arxiu

Actualitat	1022	Antiga	43
Cambra	234	Concursos i Premis	124
Contemporània	46	Coral	175
Crítica	659	Dansa	13
Diversos	254	Internacional	17
Jazz	28	L'ànima del so	5
Musiques del món	20	Òpera	126
Opinió	11	Simfònic	102
Sin categoría	4	Sumari Revista	1
Video	1		

Audio Clásica

17.I.2015. DUDAMEL EXHIBE EL SISTEMA

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.
17-I-2015
ORQUESTA SINFÓNICA SIMÓN BOLIVAR DE VENEZUELA.
ORFEÓ CATALÀ. COR DE CAMBRA DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA (JOSEP VILA I CASAÑAS, director).
GUSTAVO DUDAMEL, director.

Obras de L. van Beethoven, R. Wagner, J. Orbón y G. Mahler.

Aforo: 2.049 Asistencia: 100%

No hay que escatimar elogios para las bondades de El Sistema, ese maravilloso proyecto de integración a través de la educación musical que fundara en 1975 José Antonio Abreu. Los frutos que ha dado su singladura en Venezuela son múltiples y evidentes, con la Orquesta Sinfónica "Simón Bolívar" como buque insignia y con Gustavo Dudamel como mascarón de proa de relieve internacional. Pero la experiencia no se ha circunscrito a la República Bolivariana, sino que ha inspirado políticas similares de pedagogía en veinticinco países y no sólo de aquellos que podemos llamar en vías de desarrollo ni únicamente del continente americano, sino también en otros cuya tradición musical es tan atávica y brillante como las de Italia o el Reino Unido. España, mientras tanto, prosigue inexpugnable e impertérrita su inmaculada historia de analfabetismo musical, fundamentada en una sociedad apenas sensible a la cultura y una clase política tan ignara como inepta.

Así que la presencia de Dudamel y la orquesta venezolana en el Palau debería interpretarse como una lección, por más que su éxito abrumador haya de matizarse en función de dos factores no despreciables, a saber, la notoria presencia de compatriotas suyos entre el público –evidente cuando sumaron sus voces a la interpretación de *Alma llanera,* propina del segundo de los conciertos– y el ingrediente mediático que la batuta de Dudamel acarrea consigo allí donde va.

Fueron diferentes los dos programas ofrecidos, pero ambos de alto compromiso y ninguno exento de riesgos de uno u otro tipo. La fortuna, debe creer Dudamel, ayuda a los audaces, pero el aserto virgiliano no siempre se verifica. Y así sucedió en parte el primer día y en especial con la *Quinta* de Beethoven que abrió a pecho descubierto la actuación de los bolivarianos. Muy ligera de *tempi,* fue una intensa y grandilocuente *Quinta,* pero también de lectura poco matizada, que puso de manifiesto que el acercamiento actual de Dudamel al genio de Bonn requiere todavía una maduración o una inmersión más detenidas. El rumbo se enderezó bastante con Wagner, porque la muy nutrida

orquesta fue capaz de expresarse con la necesaria vehemencia, especialmente en los pasajes de *Götterdämmerung* y *Sigfried.* Para las páginas de *Tannhäuser* y *Lohengrin* se contó con la participación de las voces del Orfeó Català, más atinadas en el primer título que en el segundo, donde acusaron las exigencias del registro agudo. En el capítulo de las propinas comparecieron nuevamente pasajes wagnerianos de altísima complicación: una excelentemente servida *Cabalgata de las Valquirias* y una *Liebestod* a la que, sin embargo, faltó profundidad y *pathos.*

El segundo de los conciertos se abrió con las *Tres versiones sinfónicas* del compositor hispanocubano Julián Orbón. Discípulo de Copland, la influencia de su maestro se hace evidente en algunos momentos de la obra, pero lo más interesante de esta reside en su incorporación y fusión de tradiciones musicales diferentes, desde la medieval a la africana, con singular presencia de la caribeña. La OSSB consiguió una interpretación de la obra interesante y, sobre todo, rica en matices, lo que faltó en parte a la *Quinta* de Mahler que cerraba concierto y miniciclo. Aquí se echó de menos sutileza y gestión de fraseos y texturas en las partes más líricas, aunque el sonido volvió a ser abrumador en las más intensas. El público, pese a todo, se rindió a Dudamel y a sus músicos. Y al Sistema.

Javier Velaza

Crédito: @ A. Bofill

Etiquetado como gustavo dudamel palau de la musica catalana javier velaza

Twittear 0 Like Sign Up to see what your friends like. g+1

Artículos relacionados (por etiqueta)

- 10.I.2015. El poema sinfónico de la Tierra Media
- 19.XII.2014. Una Stuarda muy Tudor
- 17.XII.2014. Netrebko, excelsa y terrenal
- 14.XII.2014. Un tosco Mahler
- 11.XII.2014. Un Bach que va a misa

MÁS EN ESTA CATEGORÍA: « 17.XII.2014. NETREBKO, EXCELSA Y TERRENAL 06.V.2014. UN TECLADO EN BUENAS MANOS »

volver arriba

Clásicos aienruta MÚSICA EN DIRECTO

MÁS INFORMACIÓN www.aie.es